

İnsanlar Ve Mahluklar

– Halit Durucan · 05 Nisan 2024

İnsanlar ve Mahlûklar

Yaşanmışlığın Kurgusal Öyküsü.

Bir tuhafılık var bugün bende. İçim ürperiyor, ağzım kuruyor, gözlerim nemleniyor. Sahipsiz bir bebeğin kaldırım kenarında feryat-figan ağlaması çınlıyor kulaklarımda. Terk edilmişti çocuk. Anne ortada yok, baba belirsiz. Birkaç dakikalık zevkin ürünü olarak dünyaya gelmek zorunda kalan bu çocuğun suçu neydi? Bu bebeği insanlığını kaybetmek üzere olan insanların merhametine terk etmek nasıl bir insafın sonucuydu, anlayamıyorum. Ama henüz insanlık ölmemişti; etraf sakinlerinden birileri ilgilileri telefonla aramış, bebeğin kaldırım kenarından alınmasına vesile olmuştu. Burukça bir sevinç belirmişti içimde. Düşünüyorum ilgisi yüksek bir ruh haliyle. O çocuk ben olabilirdim! Şükredemiyorum; o bebeğin yerinde olmadığım için. Şükredemiyorum; çünkü o bebeğin kaderine şükretmiş olacağımdan utanıyordum. Bir feryat yükseldi içimden: İnsanlık kaybolmuş; merhamet aranıyor! Ey bu çocuğu peydahlayıp, kaldırım kenarına bir paçavra gibi atan, kendini insan zanneden mahlûk! Yaptıklarından sonra, akşam evine gittiğinde, yüzünü sana dönen aynaya bakabiliyor musun? Bakıyorsun eminim. Peki, o aynada ne görüyorsun? Bir insan mı, yoksa insan şekline bürünmüş bir canavar mı?

***

Ey kendini insandan sayan mahlûk! Dünyanın en tatlı varlıklarını kaçıranlar. Onları organ mafyalarının eline teslim edenler. Siz, gerçekten insan mısınız? Ey kendini insandan sayan mahlûk! Hastası için ayırdığı parasını çalıp kaçanlar. Siz, insanlığın kaçınıcı perdesindediniz! Siz, hiç lügate bakıp, insan neymiş, öğrendiniz mi? Siz, kendini insandan sayıp arz-ı endam ederek toplum içinde utanmadan dolaşanlar. Boynundan kravatı hiç eksik etmeyenler. Dön! Aynaya dön ve bak! Sakın irkilme. Sakın korkma içindeki canavarın şekli-şemalından. Bak! İrkilmeden bak. İşte o sensin!

***

Ey kendini insan yurdunda gören mahlûk! Atan sana mal-mülk verdi. Okuttu, evlendirdi. Gün geldi, devran döndü. Mal hırsı tüm hırsıyla ruhunu kabzetti. Ananı-babanı tekme tokat dışarı attın. Zorla imzasını aldın. Dünyanın kahrını çekmekten yüzleri derin çizgilerle dolmuş olan, dünyanın yükünü çekmekten gözlerine perdeler yerleşen o atanı hangi insafın gerekçesiyle tekme-tokat dışarı atıyorsun? Ey mahlûk! Atana ellerin kalkarken, hiç mi vicdanın sızlamaz? Ey atasına tokat atan mahlûk! Bak aynaya! O aynaya iyi bak. Aynadan sana yansıyanlar, sen misin, yoksa içinden fırlayan bir canavar mı? Korkma mahlûk, korkma! O gördüğün aslında sensin! Gördün mü mahlûk? Sen neymişsin de haberin yokmuş. O baktığın, üzeri cilalanmış aynadan değil. O gönüllerin pası silinmiş aynasıdır. O aynalar ki aslını yansıtır insana. Bak ey mahlûk! İyi bak kendine, hicranında leke düşmedik bir yer kalmış ise!

***

Sonra patronların arzı endamı geliyor ekranlara. İflas etmiş; aslında etmemiş. Peşinde dolaşan, alın terini isteyen işçilerine bağırıyor! Alın teri çoktan kurumuş, emek çoktan hak edilmişti. Ey kendi ekmek

kapısını kundaklayan zavallı mahlûk! Ey işçilerinin parası üzerine saltanat kuran mahlûk! Evine döndüğünde, yatma vaktin geldiğinde, kuştüyü yastığına başını rahat koyabiliyor musun? Tüm hücrelerine kadar rahat bir uyku çekebiliyor musun? Vicdanın seni hiç sarsmıyor mu? Sarsmamalı! Sen bu dünyaya düzenbazlık etmek için gelmişsin! Senin içindeki çirkin yaratıklar sana yol gösteriyor! Yürü ya kulum! Sen içindeki canavarlarakulluk ediyorsun ey mahlûk!

***

Derken, siyasilerin arzı endamı geliyor ekranlara. Sevgili vatandaşlar... Diye başlıyorlar sözlerine. Saltanat koltuğuna oturduktan sonra, bir inci güzelliğinde dizdikleri sözcükler birer birer pula dönüşüyor. Ey yapamayacaklarını vaat edenler. Ey boyundan büyük söz eden siyasiler! Size de sesleniyorum. Siz, gerçekten insan mısınız? Sizler, eş-dost muhabbeti yaparken, çaresizlikten beli kırılmışlara ne söz vermiştiniz de çabucak unuttunuz? Bizde söz ağızdan çıkar! İnsanın ağzından! Bir başka yerinden çıkarsa, o söze başka yerinden güler insanlar! Ey yalan söylemekten utanmayan, yalanı siyasetin aracı belleyenler.Yalanla beslenenler! Sizler, akşam evinize döndüğünüzde, saltanatınızın bir kerameti olarak gördüğünüz envai çeşit sofralarınıza büyük bir özenle turduğunuzda halkın istekleri hiç çınlamıyor mu kulaklarınızda? Vaatleriniz hiç yüreğinizi acıtmıyor mu? Eminim, saltanat hırsı böyle bir şey olmalı. İnsanı, insanlığından alıp götüren büyük bir hırs olmalı. Yönetici! Özü, sözü doğru olmalı. Yapamayacağını söylememeli. Söylediğini yerine getirmeli! Halk onlar için ucuz malzeme! Söyle yalanı, otur saltanat koltuğuna. Bu işin sermayesi bu! Ey yalanla iş başına gelenler! Siz, gerçekten insan mısınız acaba? Siz, gönül aynası nedir bilir misiniz? Bilmezsiniz, bundan da eminim.İnleyenler, ağlayanlar ve çaresizlikten harap olanlar sizin neyinize! Onlar işini bilir! Onlara bir şey olmaz! Akıllarını kullansınlar! Devlet kapısı iş bulma kapısı değil! Sen de aynaya bak ey siyasetçi! Gönül aynanda kirlenmedik bir yer var ise, uzat kafanı da bir bak! Sakın korkma sende! Yalan söylerken, yapamayacaklarını vaat ederken nasıl korkmadıysan, o paslanmamış aynaya dön bir bak! İçindeki gör ve içindekiyle yüzleş! Bir umut! Sarsılır, silkinir, kim bilir, bir miktar insanlık adına bir kırıntı kalmış ise yüreğinde, kendine gelersin. Kim bilir, belki İnsan olduğunu fark edersin.

***

Daha nice olaylar arzı endam etti ekranlarda. Kumanda! Televizyonları yönlendiren o sihirli alet. Fırlattım, öfkeyle kalktım, attım kendimi dışarı. Gidiyorum artık. Rüya âlemindeyim, ya da sonu bilinmeyen bir hayal âlemine daldım. Karanlık! İki büyük tepe arası! Patika bir yol! Yürümem için açılmıştı sanki. Sağı-solu ağaçlarla dolu; ama o ağaçlar meyvesine küsmüş! Bulutlar küme küme. Bulutlar aya, ay yıldızlara hasret! Karanlık, hem de çok karanlık. Derken, bir keçi marifetiyle tırmandım kayaların en doruğuna. Bir büyük kaya, oturaklık misali. Cebimdeki sigara sanki seslendi bana. İç beni. İç, seni dumanımla götürüyüm yalandan, riyadan, ahlaksızlıktan uzak bu diyarlardan. Evet, sigaram cebimden bana sesleniyor. Kaçırmamalayım. Bu güzel sese kulak vermeliyim.Titreten ellerim cebime daldı. Bir sigara çıkarttım. İki parmağımla biraz ovaladıktan sonra dudaklarıma götürüp, yaktım. Derin bir nefes ve sonrası hayalin en doruğundayım. Gözlerim gökyüzünde. “Şu bulutlar bir açılsa da ay yüzünü gösterse” diyordum. Yarım saat geçti aradan; ikinci sigaramı parlatmıştım. O da ne! Ay yüzünü göstermiş, yıldızlarla dans halinde. Müthiş bir sevinç kapladı içimi. İşte beklediğim bu olmalı. Yükselmeliyim oraya. Kim bilir, orada kokuşmuşluk yoktur. Sonra, ay ışığında beliren, sağa sola yalpalayarak bana doğru gelen

bir varlık fark etti ferî snmş gözlerim. Kayanın dibine kadar geldi. Keçi gibi tırmanıp yanımda belirdi. Sakalları kabarmış, gözleri yuvalarında bir fırlıdak marifetiyle dönüyordu. Korkmuştum, aslında korkmamıştım. Bir tekme ile aşığı atabilirdim. Kendimden emindem, aslında emin değıldim. Parmaklarını bana uzattı. Mikrofonik bir sesle seslenerek, sigara istedi. Uzattım bir sigara, sonra yakmak istedim. Damarları kabarmış, buruşmuş eliyle elimden tutup itti. Parmağını sigaraya uzatıp yaktı. Şaşırđım, irkildim. Bu kesinlikle bir iblis olmalı. Benimle oyun oynamaya gelmiş olmalı. İblislerle birkaç kez yüzleşmenin verdiği tecrübe ile ben de onunla oynamaya karar verdim. Sordum, cesaretsizliğini gizleyen sözlerle. “Kimsin? Niçin buradasın?” Sırtı ağzındaki çarpık ve sararmış dişlerini göstererek. Korktum o dişlerden. Kokuyordu kocaman ağzı. Sakalları bir çalı gibi birbirine sarılmıştı. “Seni takip ettim. Tüm düşlerini biliyorum. Buraya neden geldiğini de biliyorum” dedi. Sordum ona “Sen iblis misin?” dedi ki bana: “Sana ne?” “Söylesene” dedim. Sırtımadı bu sefer. Ağzını açıp, acayip türden bir ses tonuyla kahkaha attı. Kahkahalar çınlıyordu dağı çarpıp. Ekoyu dinledim. Sonra bana biraz daha yaklaştı, pis nefesini bana hissettirmek istercesine:”Ben cennetten gelmeyim” dedi. Sordu bana: “Benden neden nefret eder insanlar?” dedim ki ona: “Hayır, hayır yanılıyorsun. İnsanlar seni o kadar çok seviyor ki, bir rehber gibi izini takip ediyorlar” Kocaman bir kahkaha daha patlattı. Ekoyu dinledim. “Ya, demek insanlar beni çok seviyorlar. Peki ya sen? Neden beni sevmiyorsun” diye sordu: “Sen insanları yoldan çıkararak alçak bir mahlûksun da onun için seni sevesim gelmiyor. Ama alçak iblis, biliyorsun, zaman zaman beni de yoldan çıkarıyorsun” dedim. Çok tuhaf. Bir varlık, suratı asılmışken nasıl olurda gülmsebilir, nasıl olurda otuz iki eğri dişini göstererek sempatiklik yapabilir? Ama o yapmıştı ve beni hem ürkütmüş, hem de korkutmuştu. Sigarasını tüttürmeye devam ediyordu. Ne garip bir durum ki; konuşurken bir sigara daha parlatmıştım ama onun sigarası hala yanmaktaydı. Dedi ki bana; “Ben yaşlandım artık. Evlatlarım da insanlarla artık pek ilgilenmiyorlar” Sordum ona: “Neden acaba?” Pis sakalını suratıma sürtmek istercesine dedi ki bana: “Bizler cennetten çıktıktan sonra bayağı mesafe aldık, insanları yoldan çıkarmak adına. Görevimiz tamamen ermek üzere” Tekrar sordum ona: “Yani, artık insanlarla uğraşmayacak mısınız?” Sırtı, pis ağzını kulaklarına vardırarak: “Benim mritlerimin sayısı, yaşayan insanların %90’ını bulmuş durumda. %10’luk kısmına bizim sözümüz geçmez oldu artık” Hayretle sordum ona: “Tek tek saydın mı? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” Suratını aya çevirip: “Be hey aptal insan! Tek tek saymaya gerek var mı? Televizyonlara baktığında, suç oranlarının her gün arttığını, yalanların birbirini kovaladığını, zinanın, fuhşun, hırsızlığın, ahlaksızlığın, anaya-babaya itaatsizliğin çokluğunu görmez misin? İşte onlar benim mritlerimdir.” Büyük bir sarsıntıyla uyandım. Gayriihtiyarî elimi alınıma götürdüm. Sanki başıma bir kova su dökülmüştü. Su dökülmüştü de, tüm vücudum sırlıklam olmuştu. Uykudan kamaşan gözlerimle evime bakındım. Kalkasım gelmiyordu bir türlü. Garip bir korku kaplamıştı içimi. Sonra, elimi yreğıme koyup dinledim. Normalin üzerinde atıyordu. Korktuğum, etkilendiğim ve irkildiğim çok belliydi...